

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 5 MARTIE 1980¹

Josette Pecastaing
împotriva statului belgian

**(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare,
formulată de Tribunal de première instance din Liège)**

„Drept de ședere și ordine publică”

Cauza 98/79

În cauza 98/79,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de președintele Tribunal de première instance din Liège, în cadrul procedurii ordonanței președințiale, de pronunțare, în litigiul pendinte în fața acestui magistrat, între

JOSETTE PECASTAING, chelneriță și însoțitoare, cu domiciliul în Liège,

și

STATUL BELGIAN, reprezentat de ministrul de justiție,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor 8 și 9 din Directiva 64/221 a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică,

CURTEA,

compusă din domnii H. Kutscher, președinte, A. O’Keeffe și A. Touffait, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans și O. Due, judecători,

avocat general: domnul F. Capotorti

grefier: domnul A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

- 1 Prin ordonanța din 18 iunie 1979, primită de Curte la 21 iunie 1979, președintele Tribunal de première instance din Liège, în cadrul procedurii ordonanței președințiale, a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, o serie de întrebări referitoare la interpretarea articolelor 8 și 9 din Directiva 64/221 a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică (JO, p. 850/64), pentru a evalua admisibilitatea unei acțiuni introduse

¹ Limba de procedură: franceza.

de o resortisantă franceză și având ca obiect suspendarea, în cadrul unei acțiuni civile, a unei decizii de expulzare luată în privința sa de către poliția belgiană.

Cu privire la aplicarea Directivei 64/221 în Belgia

- 2 Din informațiile obținute în cursul procedurii rezultă că, pentru aplicarea articolului 8 din directivă, Belgia nu a adoptat acte cu putere de lege specifice. Într-adevăr, este de necontestat faptul că orice justițiabil, indiferent de cetățenie, are acces la căile de atac în materie administrativă deschise în fața Conseil d'État belgian, astfel încât persoanele menționate la articolul 1 din directivă au posibilitatea de a exercita o cale jurisdicțională de atac împotriva măsurilor de supraveghere luate în privința lor. În ceea ce privește aplicarea articolului 9, Belgia a adoptat, în Legea din 1 aprilie 1969 (*Moniteur belge*, p. 6182), o dispoziție destinată să dea persoanelor vizate de directivă dreptul de a se adresa „comisiei consultative”, instituite prin articolul 10 din Legea din 28 martie 1952 privind supravegherea străinilor. În conformitate cu Decretul regal din 22 decembrie 1969 (*Moniteur belge*, 1970, p. 1402), persoanele cărora li s-a refuzat acordarea unui permis de ședere sau împotriva cărora a fost luată o decizie de expulzare, înainte de emiterea permisului, au posibilitatea să depună o reclamație la comisia respectivă, adresând o cerere ministrului de justiție, în termen de opt zile de la data la care au luat cunoștință despre decizia care le privește.
- 3 Din informațiile obținute în cursul procedurii reiese că, în conformitate cu jurisprudența administrativă în materie, un străin care nu a sesizat comisia consultativă în termenul prescris decade din dreptul de a introduce ulterior o acțiune în fața Conseil d'État. Ca răspuns la întrebările adresate de Curte, guvernul belgian a precizat că, în plus, în conformitate cu procedura administrativă, un străin afectat de o măsură de supraveghere nu este informat, la momentul comunicării deciziei, cu privire la dreptul său de a depune o reclamație la comisia consultativă, nici cu privire la termenul depunerii reclamației, nici cu privire la consecințele pe care le poate avea nesesizarea comisiei respective în ceea ce privește o cale jurisdicțională de atac ulterioară.

Cu privire la faptele care au stat la baza căii de atac

- 4 Din ordonanța de trimitere și din actele de la dosar rezultă că reclamanta a intrat în mod legal în Belgia la 8 octombrie 1977 și că a lucrat în calitate de chelneriță în barurile din regiunea Liège, cunoscute de poliție ca fiind de o moralitate îndoielnică. La 8 noiembrie 1977, doamna Pecastaing, care se înscrisese, între timp, la administrația locală unde își avea reședința, a depus o cerere pentru obținerea unui permis de ședere, în calitate de lucrătoare salariată. Poliția belgiană a solicitat informații autorităților franceze și a fost informată că reclamanta practicase anterior prostituția în Franța și în Republica Federală Germania. Pe baza acestor informații, la 3 mai 1978, Biroul pentru străini din cadrul administrației siguranței publice din cadrul Ministerului justiției a adoptat împotriva părții interesate o decizie prin care i se refuza acordarea unui permis de ședere și i se ordona să părăsească țara în termen de cincisprezece zile, precizându-se faptul că, în caz contrar, va fi arestată și dusă la frontieră de către forțele de ordine publică. Această măsură i-a fost comunicată doamnei Pecastaing la 16 mai 1978. În decizie se precizează că șederea reclamantei în Belgia „este indezirabilă din motive de ordine publică”. Doamna Pecastaing a depus de îndată o reclamație la comisia consultativă pentru străini. Întrucât această comisie a emis, la 14 decembrie 1978, un aviz prin care confirma refuzul de acordare a permisului de ședere, la 12 ianuarie 1979, Biroul pentru

străini și-a reiterat decizia cu privire la ordinul de expulzare, invocând motive identice, în esență, cu cele din decizia anterioară și prevăzând aplicarea aceluiași măsuri de constrângere.

5 Nu se contestă faptul că reclamanta nu a exercitat o cale de atac împotriva acestei decizii în fața Conseil d'État. Reclamanta a motivat această lipsă prin faptul că decizia luată în ceea ce o privește nu poate fi considerată un act împotriva căruia se poate exercita o cale de atac, având în vedere că, în conformitate cu jurisprudența existentă, numai un act de expulzare adoptat sub forma unui decret ministerial poate face obiectul unei căi de atac în fața Conseil d'État. În schimb, aceasta a intentat, în fața Tribunal de première instance din Liège, o acțiune împotriva statului belgian, care avea ca obiect acordarea de daune-interese, pe motiv că decizia luată în privința sa are un caracter ilegal. În același timp, aceasta a depus o cerere de pronunțare a unei ordonanței președințiale având ca obiect suspendarea măsurii de expulzare, până când instanța se va fi pronunțat cu privire la fondul cererii sale.

6 Pentru a soluționa această cerere, instanța națională a adresat Curții următoarele întrebări:

Interpretând articolele 8 și 9 din Directiva 64/221, prin hotărârea Royer, pronunțată la 8 aprilie 1976, în cauza 48/75, pe baza considerentelor 52-62, Curtea a hotărât, la punctul patru din dispozitiv, că

„nu ar putea fi pusă în executare o decizie de expulzare, cu excepția unei urgențe justificate în mod corespunzător, față de o persoană protejată de dreptul comunitar, înainte ca partea interesată să fi fost în măsură de a epuiza căile de atac a căror exercitare este garantată prin articolele 8 și 9 din Directiva 64/221”.

Primul set de întrebări:

A – Căile de atac despre care este vorba în hotărâre le cuprind pe cele prevăzute la articolul 9 alineatul (2) din Directiva 64/221 și pe cele stabilite la articolul 1 din Legea belgiană din 1 aprilie 1969, formând articolul 3a (modificat) din Legea din 28 martie 1952 privind supravegherea străinilor, și anume cererile de revizuire a deciziilor de refuzare a emiterii primului permis de ședere, precum și împotriva deciziilor de expulzare înainte de emiterea unui astfel de permis (Conseil d'État din Belgia: Hotărârea 17.722 din 18 iunie 1976 și Hotărârea 18.609 din 2 decembrie 1977; Recueil des arrêts du Conseil d'État, 1977, p. 1381).

De asemenea, se pare că acțiunile în anulare îndreptate împotriva actelor administrative, garantate la articolul 8 din directivă, în temeiul dreptului național, sunt incluse printre căile de atac cu efect suspensiv. Din aceste căi de atac cu efect suspensiv face parte, printre altele, și o acțiune în răspundere civilă pentru un act greșit, introdusă împotriva autorului unei decizii de expulzare?

Cu alte cuvinte, efectul suspensiv reprezintă o regulă procedurală limitată doar la căile directe de atac sau este o adaptare, în favoarea persoanelor protejate de dreptul comunitar, a dreptului fundamental al fiecărei persoane la un proces civil echitabil?

B – Prin extensie: în litigiile dintre un resortisant al unui stat membru al Comunității Europene și o autoritate publică a unui alt stat membru privind drepturi și obligații cu

caracter civil (în sensul articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului) care pun în aplicare norme de drept comunitar, dreptul la un proces echitabil presupune ca respectivilor resortisanți să li se dea posibilitatea efectivă de a avea acces personal la instanțele statului în cauză?

În cazul unui răspuns afirmativ, coroborând Convenția pentru apărarea drepturilor omului cu dreptul comunitar, se poate deduce că respectivul resortisant are dreptul de a se afla personal pe teritoriul statului cu care este în litigiu, pe durata desfășurării procesului, în pofida oricărei măsuri administrative de expulzare, cu excepția cazurilor de urgență justificate în mod corespunzător?

Al doilea set de întrebări:

În cazul unei urgențe justificate în mod corespunzător, decizia de expulzare poate fi executată în pofida oricărei căi de atac.

Această urgență face parte integrantă din decizia de expulzare în sensul că autoritatea administrativă care a luat decizia respectivă are competența exclusivă de a constata existența unei astfel de urgențe?

Sau, dimpotrivă, această urgență este legată de exercitarea unei căi jurisdicționale de atac astfel încât, în cazul unui litigiu, decizia cu privire la această problemă îi aparține instanței sesizate?

- 7 Toate aceste întrebări au ca scop stabilirea obligațiilor pe care articolele 8 și 9 din Directiva 64/221 le generează în sarcina statelor membre în ceea ce privește garanțiile jurisdicționale care trebuie acordate unei persoane ce face obiectul unei măsuri de expulzare de pe teritoriu. Se solicită, în special, clarificări cu privire la obligațiile ce le revin statelor membre în conformitate cu directiva, în ceea ce privește efectul suspensiv al căilor de atac exercitate împotriva unei astfel de măsuri sau a posibilităților de a obține suspendarea acesteia, precum și în privința aprecierii noțiunii de „urgență” menționată la articolul 9 din directivă. Prin adresarea acestor întrebări, instanța națională face referire, pe de o parte, la anumite elemente de jurisprudență care se desprind din Hotărârea Curții din 8 aprilie 1976 în cauza 48/75 Royer (Recueil 1976, p. 497) și, pe de altă parte, la noțiunea de „proces echitabil” prevăzută la articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la interpretarea articolului 8 din directivă

- 8 Întrebările adresate cu privire la interpretarea articolului 8 au ca scop să stabilească, în esență, în ce măsură căile de atac posibile într-un stat membru în temeiul acestei dispoziții includ, pe lângă căile de atac ce pot fi exercitate în fața unei instanțe administrative cu scopul anulării unei măsuri luate în privința supravegherii străinilor, și căile de atac introduse în fața altor instanțe și dacă exercitarea unei astfel de căi de atac are efect suspensiv, în sensul că persoana interesată are dreptul să rămână pe teritoriul statului respectiv pe durata desfășurării procesului pe care l-a intentat.
- 9 În temeiul articolului 8, „împotriva oricărei decizii referitoare la intrare, de refuzare a eliberării sau de reînnoire a permisului de ședere sau împotriva deciziei de expulzare din

teritoriu, persoana interesată trebuie să poată exercita cel puțin căile de atac la care au acces cetățenii statului respectiv împotriva actelor administrative”.

- 10 Această dispoziție definește deciziile la care face referire directiva ca „acte administrative” și impune statelor membre obligația de a permite oricărei persoane afectate de o astfel de măsură să exercite aceleași căi de atac la care au acces cetățenii împotriva actelor administrative. Prin urmare, un stat membru nu poate, fără a încălca obligația impusă la articolul 8, să supună dreptul persoanelor vizate de directivă de a exercita o cale de atac unor cerințe de formă sau de procedură speciale, mai puțin favorabile decât cele care se aplică căilor de atac exercitate de cetățeni împotriva actelor administrative. Astfel, este necesar ca o cale de atac să poată fi exercitată, înainte de executarea deciziei, de orice persoană care intră în domeniul de aplicare a directivei împotriva oricărei decizii susceptibilă de a duce la expulzare.
- 11 Articolul 8 nu precizează în fața cărei instanțe poate fi exercitată o astfel de cale de atac. Soluția acestei probleme depinde de organizarea judiciară a fiecărui stat membru. Rezultă că, în cazul în care, într-un stat membru, căile de atac împotriva actelor administrative pot fi exercitate în fața instanțelor de drept comun, persoanele care intră în domeniul de aplicare a Directivei 64/221 trebuie să beneficieze de același tratament ca și cetățenii în ceea ce privește dreptul de a exercita căi de atac în fața acestor instanțe împotriva actelor administrative. De asemenea, rezultă că, în cazul în care, într-un stat membru, instanțele administrative nu au competența de a suspenda o decizie administrativă, o astfel de competență fiind recunoscută instanțelor de drept comun, respectivul stat membru are obligația de a permite persoanelor care intră în domeniul de aplicare a directivei să depună la aceste instanțe o cerere de suspendare a executării, în aceleași condiții ca și cetățenii. Cu toate acestea, este necesar să se sublinieze faptul că aceste drepturi depind, în principal, de organizarea judiciară și de repartizarea competențelor jurisdicționale în diferitele state membre, singura obligație impusă statelor la articolul 8 fiind aceea de a acorda persoanelor protejate de dreptul comunitar drepturi privind exercitarea căilor de atac împotriva actelor administrative care să nu fie mai puțin favorabile decât cele pe care le au cetățenii.
- 12 Pe de altă parte, articolul 8 nu cuprinde nicio obligație specifică în ceea ce privește efectul suspensiv eventual al căilor de atac ce pot fi exercitate de persoanele care intră în domeniul de aplicare a directivei. În cazul în care dispoziția respectivă prevede posibilitatea pentru persoana interesată de a exercita o cale de atac împotriva măsurii care o afectează, trebuie să se deducă, astfel cum a afirmat Curtea în hotărârea Royer (considerentul 60), că decizia de expulzare nu ar putea fi executată – cu excepția cazurilor de urgență – înainte ca persoana interesată să fi fost în măsură să introducă o astfel de cale de atac. Însă din această dispoziție nu se poate deduce dreptul persoanei interesate de a se afla pe teritoriul statului în cauză pe parcursul desfășurării procesului pe care l-a intentat. O astfel de interpretare, care ar da posibilitatea persoanei interesate să suspende unilateral, prin introducerea unei căi de atac, măsura luată în privința sa, este incompatibilă cu obiectivul directivei, anume acela de a concilia necesitățile ordinii publice, ale siguranței publice și ale sănătății publice cu garanțiile care trebuie oferite persoanelor afectate de măsurile respective.
- 13 Prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 8 vizează toate căile de atac care pot fi exercitate, într-un stat membru, împotriva actelor administrative, în cadrul organizării judiciare și al repartizării competențelor jurisdicționale din statul în cauză. Articolul 8 impune statelor membre obligația de a asigura persoanelor vizate de directivă o protecție judiciară care să nu fie mai puțin

favorabilă decât cea pe care o acordă propriilor cetățeni în cazul unei căi de atac împotriva actelor administrative, inclusiv, dacă este necesar, suspendarea actelor care fac obiectul căii de atac. Pe de altă parte, din articolul 8 nu se poate deduce obligația pentru statele membre de a permite prezența unui străin pe teritoriul lor pe parcursul desfășurării procesului, cu condiția ca acesta să poată beneficia totuși de un proces echitabil și să fie în măsură să își susțină toate motivele apărării.

Cu privire la interpretarea articolului 9 din Directiva 64/221

- 14 În ceea ce privește interpretarea articolului 9, i se solicită Curții, pe de o parte, să precizeze drepturile care trebuie să li se asigure persoanelor vizate cu privire la suspendarea măsurilor de supraveghere a străinilor, pentru a le permite acestora să utilizeze efectiv căile de atac la care au dreptul, și, pe de altă parte, să stabilească dacă evaluarea urgenței menționate la articolul 9 intră în competența exclusivă a autorității administrative sau dacă, în cazul unui litigiu, aceasta poate fi evaluată de autoritatea judiciară.
- 15 Dispozițiile articolului 9 sunt complementare dispozițiilor articolului 8. Acestea au ca obiect asigurarea unei garanții procedurale minime persoanelor împotriva cărora s-a luat una din măsurile avute în vedere de directivă în cele trei cazuri specifice definite după cum urmează la alineatul (1) de la articolul citat: „în absența căilor jurisdicționale de atac sau dacă aceste căi de atac se referă doar la legalitatea deciziei sau dacă nu au efect suspensiv”. În primul caz menționat, reclamația în fața unei „autorități competente”, diferită de autoritatea împuternicită să ia decizia, trebuie să compenseze absența oricărei căi jurisdicționale de atac. În al doilea caz, intervenția „autorității competente” trebuie să permită efectuarea unei examinări exhaustive a situației persoanei vizate, inclusiv a oportunității măsurii avute în vedere, înainte ca decizia să fie adoptată definitiv. În al treilea caz, această procedură trebuie să permită persoanei în cauză să solicite și să obțină, după caz, suspendarea executării măsurii avute în vedere, astfel încât să se compenseze lipsa posibilității de a obține o suspendare din partea autorității judecătorești.
- 16 Prin urmare, un stat membru nu poate aplica dispozițiile articolului 9 din directivă astfel încât efectele practice ale aplicării să restrângă sau să facă ineficiente căile de atac puse la dispoziția persoanelor care intră în domeniul de aplicare a directivei, în temeiul articolului 8.
- 17 În ceea ce privește interpretarea articolului 9, luat ca atare, se amintește faptul că, astfel cum a afirmat Curtea cu ocazia hotărârii Royer (considerentul 59), cu excepția cazurilor de urgență, procedura căilor de atac în fața „autorității competente”, menționate la acest articol, trebuie să preceadă decizia de expulzare. În special, în cazul în care un stat membru a pus în aplicare articolul 9 pentru a compensa lipsa efectului suspensiv al căilor de atac disponibile, această dispoziție este privată de efectul său util în cazul în care – cu excepția cazurilor de urgență – executarea măsurii de expulzare avută în vedere nu ar fi suspendată până când se pronunță respectiva autoritate (hotărârea Royer, considerentul 61).
- 18 Astfel, din articolul 9 rezultă că, de îndată ce avizul în cauză a fost emis și adus la cunoștința persoanei interesate, un ordin de expulzare poate fi executat imediat, întotdeauna sub rezerva respectării dreptului de ședere pe teritoriu al persoanei

interesate, pe perioada necesară introducerii căii de atac la care are dreptul în temeiul articolului 8 din directivă.

- 19 În cele din urmă, în privința problemei referitoare la urgență, din articolul 9 alineatul (1) primul paragraf, rezultă că evaluarea acesteia, în cazuri justificate în mod corespunzător, intră în competența autorității administrative și că expulzarea de pe teritoriu poate avea loc în acest caz înainte ca „autoritatea competentă” să fi fost în măsură să își dea avizul.
- 20 Prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că procedura referitoare la examinarea deciziei și la aviz de la articolul 9, destinată să compenseze lipsurile căilor de atac vizate la articolul 8, nu are ca scop să confere instanțelor o competență suplimentară în materia suspendării măsurilor vizate de directivă sau să le împuternicească să evalueze urgența unei măsuri de expulzare. Exercitarea unor astfel de funcții de către instanțele naționale este reglementată la articolul 8 din directivă. Cu toate acestea, domeniul de aplicare a acestei dispoziții nu poate fi restrâns de măsurile luate de un stat membru în temeiul articolului 9.

Cu privire la cerința unui „proces echitabil” (articolul 6 din Convenția europeană a drepturilor omului)

- 21 Instanța națională, considerând, probabil, că drepturile care fac obiectul litigiului dedus judecății sale au un caracter „civil”, întreabă în continuare dacă, în afara dispozițiilor Directivei 64/221, este necesar să se asigure respectarea, în ordinea juridică comunitară, a cerințelor articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, conform căruia „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa”.
- 22 Nu apare ca necesar să se analizeze această problemă în cazul de față, având în vedere că, în conformitate cu al treilea considerent din preambulul său, Directiva 64/221 poate fi considerată ca respectând, în ceea ce privește măsurile pe care le vizează, cerința unui „proces echitabil”, prevăzută la articolul 6 din această Convenție, cel puțin în ceea ce privește regimul căilor jurisdicționale de atac menționate la articolul 8 din directivă, astfel cum se precizează mai sus. Prin urmare, acest aspect al întrebărilor adresate de instanța națională poate rămâne fără răspuns în prezenta speță.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 23 Cheltuielile efectuate de Guvernul Regatului Belgiei, de Guvernul Republicii Franceze, de Guvernul Regatului Danemarcei și de Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări.

Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața Tribunal de première instance din Liège, în cadrul procedurii ordonanței președințiale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările adresate de președintele Tribunal de premiere instance din Liège, în cadrul procedurii ordonanței președințiale, prin ordonanța din 18 iunie 1979, hotărăște:

- 1) **Articolul 8 din Directiva 64/221 a Consiliului din 25 februarie 1964 privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică vizează toate căile de atac care pot fi exercitate, într-un stat membru, împotriva actelor administrative, în cadrul organizării judiciare și al repartizării competențelor jurisdicționale din statul în cauză.**

Această dispoziție impune statelor membre obligația de a asigura persoanelor vizate de directivă o protecție judiciară care să nu fie mai puțin de favorabilă decât cea pe care o acordă propriilor cetățeni în cazul unei căi de atac împotriva actelor administrative, inclusiv, dacă este necesar, suspendarea actelor care fac obiectul căii de atac.

Pe de altă parte, din articolul 8 din Directiva 64/221 nu se poate deduce obligația pentru statele membre de a permite prezența unui străin pe teritoriul lor pe parcursul desfășurării procesului, cu condiția ca acesta să poată beneficia totuși de un proces echitabil și să fie în măsură să își susțină toate motivele apărării.

- 2) **Procedura referitoare la examinarea deciziei și la aviz de la articolul 9 din Directiva 64/221, destinată să compenseze lipsurile căilor de atac vizate la articolul 8, nu are ca scop să confere instanțelor o competență suplimentară în materia suspendării măsurilor vizate de directivă sau să le împuternicească să evalueze urgența unei măsuri de expulzare.**

Exercitarea unor astfel de funcții de către instanțele naționale este reglementată la articolul 8 din directivă.

Cu toate acestea, domeniul de aplicare a acestei dispoziții nu poate fi restrâns de măsurile luate de un stat membru în temeiul articolului 9.

Kutscher	O'Keeffe	Touffait	Mertens de Wilmars	Pescatore
Mackenzie Stuart	Bosco		Koopmans	Due

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 5 martie 1980.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher